

30
ANGOL-MAGYAR
MESE
A SZORGALOMRÓL ÉS
A LUSTASÁGRÓL

Roland

A terméketlen föld / The Barren Land	3
A két fűrész / The Two Saws	4
A lusta fiú / The Lazy Boy	5
A kőfaragó / The Stonemason	6
A teknősbéka és a nyúl / The Turtle and the Rabbit	7
A szorgalmas tyúkocská / The Hard Working Hen	8
A három leány kovácműhelye / The Smithy of the Three Girls	9
Jánoska, a favágó óriás / John, the Giant, Becomes a Woodcutter	10
A vak és a sánta / The Blind and the Lamé	11
A legkönnyebb munka / The Easiest Job	12
A szomjas hangya / The Thirsty Ant	13
A három lusta / The Three Lazy	14
A tücsök legendája / The Legend of the Cricket	15
Mi, a méhek / We, the Bees	16
Pepe kutya és a méhecske / Peter and the Bee	17
A guzsaly, a vetélő és a tű / The Needle, the Spindle, and the Shuttle	18
A légy és a hangya / The Fly and the Ant	19
A lusta lány és a fonólányok / The Lazy Girl and the Weavers	20
A boldogtalan madár / The Unhappy Bird	21
A festő vetélytársa / The Painter's Competitor	22
A jó leány / The Good Girl	23
A paraszt és a medve / The Peasant and the Bear	24
A hosszú nevű kiscsibe / The Chicken With a Long Name	25
A lusta fazekas és a szorgalmas szobafestő / The Potter and the Painter	26
A háziasszony, a cselédek és a kakas / The Housewife, the Maids, and the Rooster	27
A kutya és a tyúk / The Dog and the Hen	28
Csöpi egy napja / Sandy's Day	29
Herbert nyuszi farka / Herbert's Tail	30
A férj és a házimunka / The Husband and the Household Work	31
Nem olyan, mint az anyámé... / It's Not Like My Mother Did It... ..	32

© Roland Kiadó

Keresse a Roland Kiadót a Facebookon is!

facebook.com/Rolandkiado

e-mail: office@roland-toys.eu

www.roland-toys.eu

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.

Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-615-5913-30-3

Kiadás vezető: Lengyel Orsolya

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Generál Nyomda Kft., Szeged

Egyszer egy ország királya úgy határozott, hogy igazságosan elosztja földjét az alattvalói között. Amikor megtudták ezt a parasztok, már kora reggel a palota köré tömörültek, és hálából mind-egyik hozott valami ajándékot a királynak. Rövid időn belül meg is kapták a legjobb termőföldeket.

Utoljára maradt egy dolgos földműves. Neki már nem jutott jó föld, ezért a király adott neki egy darab köves, terméketlen földet, amit eddig mindenki visszautasított. Az ember hálásan megköszönte az adományt.

Másnap nekilátott megművelni a földet: felásta, megtrágyázta és bevetette búzával. Szomszédjai csodálkoztak, hogy a búzája szebb lett, mint az övéké, és hamarosan nagyobbra is nőtt. Szereték volna megvásárolni tőle a földet:

– Add el nekem – kérte az egyik szomszéd –, hiszen kavicsos és terméketlen. A föld árának a tízszeresét fizetem érte!

A paraszt gondolkodóba esett, majd így válaszolt:

– A legnagyobb örömmel eladnám neked, de amint mondtad, kavicsos és terméketlen. Nem szeretnék senkit sem becsapni, legkevesbé a szomszédomat!

És szorgalmasan művelte tovább a földjét, amely meghálálta a sok gondoskodást, és bő terméssel jutalmazta a szorgalmas gazdáját.

The Barren Land

Once upon a time, there was a king in a country who decided to do justice to his subjects and to divide the land. When the peasants found out, they gathered at the court in the morning and gave the king some gifts, so they received the best land.

Towards the end of the division, there came also a hard working peasant. He had no choice left, so the emperor gave him a lot that everyone else had rejected because it was barren and stony. But

the man thanked him and left. The next day he began to cultivate the soil: he dug and fertilised it, and then he sowed wheat. To the surprise of all his neighbours, our peasant's wheat was nicer than theirs. Seeing something like this, people tried to persuade him to sell his land to them.

"Sell it to me", one neighbour told him one day, trying to convince him, "because it is very stony and barren. I will give you ten times the price of the land!"

The peasant fell into his thoughts, and then he answered:

"I would gladly give it to you, but as you said, it is barren and stony, and I would not like to fool anyone, especially you, my neighbour."

So, the peasant continued to cultivate his land with diligence, and it rewarded his master with a rich harvest.

A két fűrész

Volt egyszer egy parasztember, aki a vásárban vett magának két szép új fűrész. Felesége nem nagyon örült, amikor látta, hogy mire adta ki a pénzt. De másnap, mikor a férje elmondta, hogy ki fogja vágni a kiszáradt körtefát az udvaron, már elégedettebbnek tűnt.

A két fűrész fel volt akasztva a többi szerszám mellé a fészerben. A régi szerszámok nagyon irigykedtek rájuk, de a legirigyebbek a régi rozsdás szegek voltak. Első nap a gazda mindkét fűrész használta, hogy egyformán kopjanak, este pedig visszaakasztotta mindkettőt a fészerbe.

Az egyik fűrész nagyon fáradt volt, mert egész nap kemény munkát végzett. Irigykedve nézte a szegeket, amelyek egy sarokban heverték, és egész álló nap nem csináltak semmit. A szegek valahogy rájöttek, hogy mi jár a fűrész fejében, és azt tanácsolták neki, hogy ne engedelmeskeden a gazdának, akkor majd ő is egész nap a fészerben pihenhet.

A lusta fűrész megfogadta a tanácsot. A paraszt látván, hogy nem tud vele dolgozni, valóban békén hagyta. A másik fűrész végezte a dolgot, boldogan munkálkodott mindig, ha a gazdának szüksége volt rá.

Teltek-múltak az évek, és a lusta fűrész megrozsdásodott. Szomorúan látta, hogy a testvére csillogva lóg a szegen, és mennyire boldog egy-egy munkanap után.

Az öreg parasztember a faira hagyta a gazdaságot, akik egy napon benyitottak a fészerbe. Meglátták a rozsdás szegeket és a rozsdával bevont lusta fűrész, hát kidobták őket. Viszont a szorgalmas fűrész becsben volt tartva, noha már nem volt új, de nagyon jól lehetett vele dolgozni.

The Two Saws

There was once a peasant who went to the fair and bought two new saws. His wife did not seem too pleased when she saw on what he spent his money, but the next day, when the man told her that they would cut the old pear tree out of the yard, he was happier.

Meanwhile, the saws were hanging next to the other tools in the shed. The old tools were very envious, especially the old and rusty nails. On the first day of work, the man took both saws, to use them equally, and at the end of the day, he locked them in the shed. One of them was very tired, because of the hard work, and was jealous of the nails that stood in a corner and did nothing all day long. The nails guessed what he was thinking and told him that he should not listen to his master and he would be able to rest in the shed all day.

The lazy saw listened to their advice, and the peasant, when he saw that he could no longer work with him, left him, indeed, on the wall. The other saw did his job, working happily whenever his master needed it.

The lazy saw had been rusting for years. He now envied his brother, who was shining like new, happy with himself and cheerful after a day's work. After a while, the old peasant left his household in the hands of the sons, and they came in the shed one day. Seeing the rusty nails and the lazy saw, now covered with rust, they threw them into a pit. On the other hand, the keen saw was highly appreciated; although he was no longer new, they could work very well with him.

Volt egyszer egy lusta, elkényeztetett fiú. Amikor felnőtt, az édesapja egy életre szóló leckét akart neki adni, ezért elküldte, hogy keresse meg a mindennapi kenyérrevalót.

– Drága fiam! Elérkezett az idő, hogy lásd te is, mit jelent a munka! Most eredj, és addig ne is térj haza, amíg meg nem keresed a magad pénzét!

A fiú nagyon elkeseredett és panaszkodott az édesanyjának. Az anyja szíve megesett a drágaságán, és adott neki két pénzérmét, majd a lelkére kötötte, hogy pár óra séta után térjen vissza munkától fáradt ábrázattal. A fiú így is tett. Amikor hazatért és átadta apjának a megkeresett pénzt, az a tűzbe dobta, mondván, hogy nem a homloka verejtékével szerezte azt.

Másnap újra elküldte dolgozni. Ez alkalommal a legénynek szerencséje volt, mert rövid kóborlás után, amikor egy fa árnyékában megpihent, az út szélén talált két pénzérmét. Boldogan ment hazafelé, vitte az apjának.

– Ezt a pénzt nem te kerested – mondta az apa és a tűzbe dobta.

Harmadnap a fiú látta, hogy nincs más választása, elment a szomszéd kovácshoz. Ő örömmel adott munkát a legénynek. Egy fáradságos nap után a fiú elégedetten tért haza, mert ez alkalommal érdem szerint kereste meg a pénzt. De az apa újból a tűzbe dobta. Ekkor a legény hirtelen utánaugrott:

– Látod, fiam! Ez az a pénz, amit a saját verejtékeddel kerestél – mondta az apa.

The Lazy Boy

He was once a lazy and spoiled boy. When he grew up, his father wanted to give him a life lesson, so he sent him to earn money for his daily food.

“Dear son, it’s time to see what work means! Go where you know and do not come home until you earn your own money!”

The son, very upset, went and complained to his mother. She was pitying the boy, so she gave him two coins, and then advised her son to go for a walk and return after a few hours as if he were tired from work. The boy did just that, but when he returned home and gave the father the money he earned, the father threw it into the fire, telling him that there was no money earned from his work.

The next day, he sent him back to work. This time, the boy was lucky because, after a few hours of walking around, while resting in the shade of a tree, he saw two coins on the roadside. He took them happy to his father.

“This is not the money earned by you!”, the father said and threw them into the fire.

On the third day, the boy saw that he had no choice, so he went to a blacksmith in the neighbourhood. After a full day of work, the boy returned home cheerful, because this time he had earned the money he worked for. But his father threw them into the fire again. Then the boy jumped after them.

“See, son, only this money is earned from your work!”

Élt egyszer egy szegény kőfaragó aki így sóhajtott magában: „De szeretnék király lenni, akkor én lennék a leghatalmasabb a Földön!” Jóformán még be sem fejezte a gondolatmenetét, arra eszmélt, hogy királyi ruhát visel és az alattvalói baldachin alatt szállítják. Ekkor tudatosult benne, hogy ő a leghatalmasabb az emberek között, de nem erősebb a Napnál, amely olyan erősen süt. „Milyen jó lenne, ha én magam lehetnék a Nap, mert az mindannyiunk felett áll” – gondolta magában.

És lám, egy pillantás alatt ő lett a Nap. De nemsokára megjelent egy felhő, ami eltakarta, majd eső kerekedett belőle, elmosva mindent maga körül. „Hm, úgy tűnik, a Nap sem a leghatalmasabb. Őt elkergeti az eső. Én inkább az eső helyében szeretnék lenni.”

Alighogy kiejtette e szavakat, ráeszmélt, hogy ő már eső. Jól érezte magát, mert senki és semmi nem állt az eső felett. De öröme most sem tartott sokáig, mert beleütközött egy kőtömbbe, ami közönyösen állt az esőben. „Hm. Ezt a követ esőként sohasem fogom tudni megformálni, csakis egy kőfaragó tudná ezt megtenni.” – gondolta magában.

Ekkor ébredt rá, hogy milyen fontos egy kőfaragó munkája, és azt kívánta, hogy újból az lehessen, aki volt. A vágya ismét beteljesült. Azóta a kőfaragó nem panaszkodik többé, megtanulta értékelni a munkáját, és még ma is szorgalmasan dolgozik.

The Stonemason

There was once a poor stonemason who thought: “How much I wish I were a king! I would be the strongest on this earth!”. He did not even begin to think that he had woken up in royal robes, having subjects. Then he realised that he is the strongest of people, but he is not above the sun, which is so bright. “How good it would be for me to be the sun myself”, thought the man, “because it is above all of us”. And in a moment he became the sun.

Not too long ago, a large cloud appeared and covered it, and rain began to wash everything around. “It seems that even the sun is not the greatest. It is driven out of the rain. I would also like to be in the place of the rain ...” As he said these words, our man realised that he was rain. He felt good now because no one and nothing looked above the rain, but his joy did not last long, because he came upon a large stone block that stood carelessly in the rain. “I will never be able to shape it”, he said. “Only a stonemason could give this stone a beautiful shape.”

Then, he realised how important the stonemason work is and wanted to rediscover what it was. His desire was fulfilled and since then the stonemason has never complained, he even learned to appreciate his work and, even now, he is working diligently.

